

The English version of this Decision immediately follows

ועדת הערר לענייני משמעת - המרכז הבינתחומי הרצליה

לפני: **ד"ר הלל סומר**
פרופ' אורית טיקוצינסקי
עו"ד אור קרבקי

- יו"ר הוועדה
- חברת הוועדה
- חבר הוועדה

המערער: **סטודנט פלוני**
ע"י ב"כ, עו"ד נתי חלפין

נ ג ד
המשיב: **המרכז הבינתחומי הרצליה**
ע"י ב"כ, עו"ד שרון ציונוב

ערעור על פסקי דינו של הממונה על המשמעת עו"ד שלי מלכה
בתיק משמעת 3/2020 (מיום 8 באוקטובר 2020), ובתיק משמעת 5/2020 (מיום 12 באוקטובר 2020)

תאריך הישיבה: 25.1.2021

החלטה

מבוא

לפנינו ערעור על גזר הדין של הממונה על המשמעת, בשני תיקי משמעת שונים בהם הורשע הסטודנט המערער:

א. **תיק 3/2020**, אשר במסגרתו הורשע הסטודנט במעשה של הונאה בבחינה, מכח סעיף 2(3) לתקנון המשמעת של המרכז הבינתחומי והושתו עליו עונשים של פסילת קורס, הרחקה בפועל מלימודים למשך שנה ועונש הרחקה על תנאי אשר יופעל באם יורשע הסטודנט בעבירה של חוסר יושר אקדמי.

ב. **תיק 5/2020**, אשר במסגרתו הורשע הסטודנט במעשה של הונאה בעבודת בית, מכח סעיף 2(4) לתקנון המשמעת של המרכז הבינתחומי והושתו עליו עונשים של פסילת קורס, 15 שעות שירות למען הקהילה ועונש הרחקה על תנאי, אשר יופעל באם יורשע הסטודנט בעבירה של חוסר יושר אקדמי.

ביום 25 בינואר 2021 קיימנו דיון בערעור על שני התיקים ובו שמענו את הסטודנט המערער ובא כוחו. החלטה זו תתייחס לערעור בכל אחד מהתיקים בנפרד.

תיק 3/2020

הדיון בפני הממונה ועובדות המקרה

1. הסטודנט המערער השתתף בבחינה במתמטיקה שנערכה באופן מקוון וללא משגיחים וזאת בשל אילוצי הקורונה. המרצה בקורס (להלן: "**המרצה**") הכין ארבע גרסאות שונות לבחינה. טרם הבחינה, הסטודנטים בקורס חולקו באופן אקראי לארבע קבוצות שונות וכל קבוצה קיבלה גרסה אחרת של הבחינה. לסטודנטים לא הודע כי המרצה חיבר ארבע גרסאות שונות לבחינה.

2. במהלך בדיקת הבחינות הבחין המרצה כי ישנן שתי בחינות זהות באופן מחשיד. בחינתו של המערער, ובחינה נוספת של סטודנטית בקורס (להלן: "פלונית"). שתי הבחינות היו "מושלמות", כלשון המרצה, ולא הייתה בהן שום טעות. אולם המרצה מצא כי בעוד המערער שובץ לקבוצה ד' ופתר את המבחן בגרסה ד', פלונית שובצה לקבוצה ב', אך פתרה את השאלות שהופיעו בגרסה ד'.
3. נוכח הדמיון בין המבחנים והממצאים הנוספים שהתגלו בפניו סבר תחילה המרצה כי ישנן שתי חלופות: האחת, כי הסטודנט אפשר לפלונית להעתיק קטעים מהמבחן שלו ובכך למעשה פלונית נחשפה לשאלות ממבחן של קבוצה ד' בעודה משובצת לקבוצה ב'; והשנייה, כי שני הסטודנטים נעזרו בגורם חיצוני שסייע בידם לפתור את המבחן בגרסה ד'. ואולם, פלונית הודתה בהעתקה במהלך הבחינה **באמצעות מורה פרטי אשר פתר עבורה חלקים מהבחינה**, לרבות שאלות מגרסה ד'.
4. במסגרת הדיון בפני הממונה על המשמעת העיד המרצה בקורס מר מקס מחלין. בין היתר, הוא הגיש לממונה על המשמעת קובץ מפורט בן 12 עמודים ובו השוואה מפורטת בין הבחינות (להלן: "**קובץ המרצה**"). הממונה ציטט את דברי המרצה בדברים הבאים:
"עברתי על כל הבחינות בגרסה 4, הבחינה היחידה שהפתרון שלה דומה באופן קיצוני לפתרון של פלונית, זו הבחינה של הסטודנט. בנוסף עברתי על כל הבחינות בגרסה 2 ודגמתי בחינות מגרסאות 1 ו-3. לא היה דמיון כזה קיצוני באף זוג בחינות, למעט הבחינות של הסטודנט ופלונית. אני נמצא בבינתחומי חמש שנים ובדקתי כבר אלפי בחינות, מעולם לא נתקלתי בדמיון קיצוני שכזה" (ההדגשה במקור). בעדותו בפני הממונה על המשמעת הציג המרצה באופן מפורט את הדמיון בין המבחנים, כמפורט בהחלטת הממונה, שלא נחזר עליה כאן. בקצרה, המרצה העיד כי לא סביר ששני אנשים יכתבו ברמת פירוט כזו את אותו המבחן בדיוק תוך שימוש באותן מילים; הסברים; חיצים; גרפים וכדומה. דמיון שכזה לא נמצא במבחנים אחרים שנבדקו. הסיכוי שהדמיון בין העבודות הנו מקרי בלבד שואף לאפס.
- לאחר שמיעת עדותה של פלונית כי מורה פרטי פתר לה חלקים מהבחינה, מסקנת המרצה ועדותו היא כי גורם חיצוני עזר לסטודנט לפתור את הבחינה. עוד יצוין בהקשר זה כי פלונית העידה כי להערכתה, סטודנטים נוספים העבירו למורה הפרטי שלה שאלות מגרסאות אחרות ומכאן הפתרון שהיא קיבלה מהמורה הפרטי לגרסה שלא היתה גרסת המבחן שלה, אולם היתה גרסת המבחן של המערער.
5. הסטודנט הכחיש כי גורם חיצוני סייע בידו לפתור את הבחינה. לטענתו, פתר את המבחן בכוחות עצמו ושום גורם לא סייע בידו במהלך הבחינה. הסטודנט טען כי היה חשוב לו להצליח בקורס דנן, בו נכשל פעמיים, ולפיכך, הוא נעזר במורה פרטי ולמד עמו שעות רבות. הסטודנט לא הכחיש כי קיים דמיון בין הבחינה שלו לזו של פלונית, אך טען כי להבנתו פתרון המבחן שלו דומה יותר לפתרון הבחינה של המרצה מאשר לפתרון הבחינה של פלונית.
6. הממונה על המשמעת סבר כי לאור הדמיון העצום בין הבחינות, נטל ההוכחה עובר אל הסטודנטים על מנת שיסבירו את פשר הדמיון הרב בין שני המבחנים שלהם, מאחר ש"כל בר בי רב יכול להבין כי דמיון כל כך מובהק בין שני מבחנים, כאשר פלונית נחשפה לשאלות מבחינה אחרת, אינו מקרי וזאת בלשון המעטה."
7. הממונה על המשמעת, שבחן את הראיות, השתכנע, מעל לכל ספק סביר, כי הבחינות של הסטודנט ושל פלונית דומות ברמה מאוד גבוהה עד כדי דמיון מוחלט, הבא לידי ביטוי בחלקים נרחבים בבחינה, ובכל מרכיביה: החלקים המילוליים; הגרפים; סדר הפתרון; השרטוטים (חיצים וצורות אחרות וכדומה), כפי שפורט בקובץ המרצה. הממונה על המשמעת מצא את דברי המרצה כ"מוצקים ונכונים".

8. עוד קבע הממונה כי הסברי המערער לדמיון בין הבחינות לא הצליחו ליצור ספק, ולו הקל ביותר, כי אין מדובר במעשה הונאה. הממונה ציין בהקשר זה גם את **סירובו של המערער למסור את שם המורה הפרטי** עמו למד לבחינה, במקביל לסירוב פלונית למסור את שם המורה הפרטי שפתר עבורה חלק מהמבחן. הממונה קבע כי **"קיומו של אותו מורה פרטי וסיועו לפתרון המבחן אינם מוטלים בספק אפילו זהותו שמורה עמם"**. הממונה ציין עוד כי **"לא התקבל מטעם הסטודנט, בשום שלב של הדיון, הסבר הגיוני, המניח את הדעת, הכיצד המבחן שלו דומה באופן חריג למבחן של פלונית, אשר הודתה כי מורה פרטי פתר לה חלקים מהבחינה"**.
9. לאחר שסקר בפירוט רב את חומר הראיות, ולאחר שקבע כי על מנת להרשיע את המערער היה עליו להשתכנע כי האפשרות של מעשה הונאה הינה המסקנה הסבירה האפשרית היחידה, קבע הממונה על המשמעת כי הוא יכול **"לומר ברמת הוודאות הדרושה, כי אין אפשרות שהדמיון הרב בין פתרונות הבחינה הנו מקרי. גרסתו של הסטודנט לפיה הדמיון בין המבחנים הנו מקרי בלבד נמצאה כבלתי סבירה בעליל בעיניי, וככזו שאינה עולה בקנה אחד עם המסכת העובדתית; השכל הישר; ההיגיון הבריא וניסיון החיים"** ועל כן, הרשיע את הסטודנט בעבירת הונאה בבחינה, כאמור בסעיף 2(3) לתקנון, וגזר את דינו כמפורט לעיל.

הערעור

10. הערעור שלפנינו הוגש במקור הן ביחס להרשעה והן ביחס לחומרת העונש, אולם ב"כ המערער חזר בו מהערעור לגבי חומרת העונש לאחר שהוברר כי הממונה על המשמעת איפשר למערער ללמוד בפועל שני קורסים למרות ההרחקה שנגזרה עליו. לפיכך, נותר הערעור על ההרשעה בלבד.
11. בערעורו המפורט ב"כ המערער טען כי הדמיון בין הבחינות איננו ייחודי, וכי אין הוא מוביל למסקנה הסבירה האפשרית היחידה של היעזרות בגורם חיצוני. עוד טען ב"כ המערער כי הפתרון של המערער דומה יותר ל"פתרון בית ספר" מאשר לפתרון של פלונית וכי לא נבדקו פתרונות אחרים בבחינות נוספות לעניין הדמיון בינם לבין הפתרון של המערער.

דיון והכרעה

היקף ההתערבות של ועדת הערר

12. כפי שנאמר בהחלטות רבות של ועדות ערר בעבר:
- א. ככלל, על ועדת הערר לגלות איפוק בהתערבות בהחלטות הממונה. כך נובע בעיקר מהעובדה כי הממונה הוא שהופקד על **"נושאי המשמעת"** (סעיף 1 לתקנון המשמעת) ובידו הסמכות הקהילתית לקביעת מדיניות המשמעת במרכז הבינתחומי ואכיפתה. כממונה על **"נושאי המשמעת"** נחשף הממונה באופן בלתי אמצעי לעובדותיו של כל מקרה (ולעניין זה נתונה לו כמובן הסמכות לחקור את הנלווים והעדים בדיון שלפניו), מגמות ותלונות בתחום המשמעת במרכז הבינתחומי, בקשות לאכיפת משמעת (כגון מצד אגודת הסטודנטים) ומתפקידו לבצר ולאכוף דפוסי משמעת בהתאם למדיניות המשמעת של המרכז הבינתחומי כפי שהוא רואה לנכון להפעילה במסגרת תפקידו. עם זאת, אין כל ספק כי בתפקידו המעין-שיפוטי של הממונה על המשמעת כמכריע בזכויותיהם של סטודנטים עליו לנהוג בהליך הוגן וצודק (כהעדר משוא פנים, אי שרירות, הקפדה עם כללי הצדק הטבעי, פעילות בסמכות ובסבירות) והיבטים אלו יבוקרו גם יבוקרו ע"י ועדת הערר.

ב. עוד נעיר כי על פי ההלכה המושרשת בדין הישראלי, נדירים המקרים שבהם ערכאת ערעור מתערבת בממצאים עובדתיים שנקבעו בידי הערכאה הראשונה ששמעה את העדים. התערבות בנושא מהימנות העדים או בעניין קביעות עובדתיות אחרות, נעשית רק במקרים חריגים.

ומכאן להליך שלפנינו

13. אכן, עיקר המחלוקת בתיק זה נוגעת לשאלות הראייתיות ולממצאים העובדתיים שנקבעו בידי הממונה על המשמעת. החלטתו של הממונה על המשמעת נומקה על ידו כדבעי. היא נובעת משקילת העדויות שנשמעו לפניו, ובהן עדותו המפורטת של המרצה (לרבות קובץ המרצה) ועדותו של המערער. כידוע, "בתי-המשפט שלעורר הרגילו עצמם שלא להרהר אחר מידותיו של השופט שראה ושמע את העדים והתרשם מהם; ועד כה יצאו מכלל זה אך מקרים נדירים ביותר, אשר בהם טפחו אותן נסיבות חיצוניות אובייקטיביות על-פני המהימנות אשר השופט ראה לייחס לעדות פלונית" ע"א 803/75 נתן מונרופ נ' משה ואסתר קלינמינץ ואח', פ"ד ל, 3, 179 (1976).
14. לא מצאנו במקרה זה עילה לסטות מן המקובל ולהתערב בממצאים העובדתיים המבוססים של הערכאה הראשונה. הממונה על המשמעת הסתמך על קובץ המרצה ועל עדות המרצה ומצא אותם מהימנים. עדויות אלו שללו במפורש גם את טענת המערער בדבר דמיון לפתרון "בית הספר" (פרוטוקול 24/9 עמ' 3) ולפתרונות של סטודנטים אחרים. קובץ המרצה מסביר באופן מפורט מדוע הדמיון במקרה זה איננו "סתם דמיון" של תשובות במבחן במתמטיקה; ומפרט כי המדובר בדמיון בדברים שאין להם הסבר פשוט (ומכל מקום, הסבר כזה לא ניתן), וכי הדמיון בין שני המבחנים אינו קיים במבחנים רבים אחרים אותם בדק, לרבות שבעה מבחנים נוספים שקיבלו את הציון 100, כל הבחינות של קבוצות 2 ו-4 ובחינות מדגמיות של קבוצות 1 ו-3. כך, למשל, בחירה אקראית של נקודה על הרצף – כאשר אותה הנקודה בדיוק נבחרה בידי המערער ובידי פלונית מתוך נקודות רבות אפשריות אך לא נבחרה בידי אחרים. לא נחזור על כל נקודות הדמיון, שכן אלו פורטו בהרחבה בקובץ המרצה, והקביעה כי די בהן לצורך הכרעה מעל לכל ספק סביר נעשתה, כאמור, בידי הממונה על המשמעת בתור הערכאה הדיונית. אולם להסרת ספק ספיקא גם אנו עיינו בפרוטוקולים של הדיונים הרבים בעניין זה ובקובץ המרצה ולא מצאנו בהחלטת הממונה פגם כלשהו, וממילא לא כזה שמצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור. יש לשבח את המרצה מקס מחלין על שהשקיע שעות רבות בתיק זה, רק על מנת לשמור על היושרה האקדמית בקורס שלו.
15. באשר לטענה כי הפתרון של המערער דומה יותר לפתרון המרצה מאשר לפתרון של פלונית – אף טענה זו נסתרה בידי המרצה (פרוטוקול 24.9.2020 עמוד 3 ואילך).
16. בהקשר זה יוזכר כי המערער ציין, בין היתר, את הכלל לפיו מעמידים בעל דין בחזקתו שלא ימנע מבית המשפט ראייה שהיא לטובתו ואם נמנע מהבאת ראיה רלוונטית שבהישג ידו, ניתן להסיק שאילו הובאה הראיה היתה פועלת נגדו (ע"א 548/78 פלונית נ' פלוני, פ"ד ל"ה(1) 760, 736 (1980)). ב"כ המערער ביקש להסיק מכלל זה על כך שלא הובאו בחינות אחרות בידי הקובלת, אולם הראיות בפני הממונה על המשמעת כללו, כאמור לעיל, בדיקה בידי מרצה הקורס של בחינות אחרות בכמות גבוהה יחסית, ולכן אין לומר שהכלל חל במקרה זה כנגד הקובלת. ואולם, אותו הכלל עצמו יכול לשמש גם כלפי המערער, שסירב הן בפני הממונה על המשמעת והן בפני ועדת הערר לנקוב בשמו של המורה הפרטי שלטענתו הפך אותו מסטודנט שנכשל פעמיים בקורס המדובר לסטודנט שקיבל 100 והגיש מבחן מושלם הדומה מאד למבחן של סטודנטית שהודתה שנעזרה במורה לפתרון הבחינה באופן אסור.
17. אשר על כן מצאנו לדחות את הערעור על ההרשעה. כאמור, המערער חזר בו מהערעור על חומרת העונש.

תיק 5/2020

הדיון בפני הממונה ועובדות המקרה

העובדות כפי שתוארו בידי הממונה על המשמעת ושיקולי החלטתו הינם כדלקמן:

18. עניין התיק הוא עבודה אקדמית שמשקלה 5% מהציון הסופי (להלן: "העבודה"). המערער ביקש מחברו לכיתה את עבודתו במייל על מנת שיוכל להיעזר בה, והחבר העביר לו את העבודה המוכנה.
19. המערער הודה בפני הממונה על המשמעת כי לא כתב את העבודה בעצמו אלא העתיק את עבודתו של חברו. הסטודנט הודה בהעתקת עבודת הבית והורשע בעבירה לפי סעיף 2(4) לתקנון המשמעת בעבירה של הונאה ומצג שווא בעבודת בית.
20. הממונה על המשמעת הטיל על המערער את העונשים הבאים:

א. פסילת הקורס.

- ב. 15 שעות שירות למען הקהילה, אשר יבוצעו בהנחיית ותחת פיקוח לשכת דיקנאט הסטודנטים. הסטודנט לא יקבל אישור זכאות לתואר ו/או תעודה המעידה על סיום לימודיו בטרם ישלים מכסת שעות זו.
- ג. הרחקה מלימודים לסמסטר אחד על תנאי. התנאי יעמוד בתוקפו עד תום שנת לימודים תשפ"ב ויופעל באם יורשע הסטודנט בעבירה של חוסר יושר אקדמי.
21. בשיקוליו לעניין העונש ציין הממונה על המשמעת את הדברים הבאים:

"לצד חומרת המעשה, והעובדה כי מדובר במקרה שני של הונאה בהגשת מטלה אקדמית בפרק זמן קצר, ישנן כמה נסיבות מקלות שראוי להתייחס אליהן, כדלקמן:

- א. הסטודנט הודה על אתר במיוחד לו ולקח אחריות על מעשיו;
- ב. משקלה הנמוך של המטלה (5% מהציון הסופי);
- ג. הסטודנט הורשע ממש לאחרונה בעבירת הונאה במבחן והורחק מהלימודים לשנה אקדמית;
- ד. מספר סטודנטים נוספים הואשמו בדיוק באותו עניין אך הוצעה להם עסקת טיעון מקלה, וזאת לאחר שהודו ולקחו אחריות מלאה על מעשיהם. לסטודנט לא הוצעה עסקת טיעון מקלה שכזו (מדיניות המרכז הבינתחומי הנה שלא להציע עסקאות טיעון לסטודנט שהוגשו נגדו מספר תלונות משמעת).
- במקרה דן לא הוצגו בפני נסיבות אישיות מיוחדות.
- סיכומי של עניין: מחובת הח"מ לאזן בין חומרת העבירה ונסיבותיה ובין נסיבותיו האישיות של הסטודנט הנילון. כאמור, במקרה דנן ישנן נסיבות המצדיקות החמרה בענישה ולצדן נסיבות המצדיקות התחשבות בעת קביעת העונש, כמפורט לעיל.
- אציין, כי במצב דברים רגיל, היה מקום להשית על הסטודנט עונש הרחקה בפועל לסמסטר אחד. כאמור, עבירת חוסר יושר אקדמי מחייבת ענישה מרתיעה. יש בכך כדי למגר תופעות פסולות מעין אלה וזאת על מנת לשמור הן על שמו הטוב של הבינתחומי הרצליה והן על אותם סטודנטים הגונים אשר מגיעים להישגים אקדמיים בעמל רב ובדרך הישר.
- יחד עם זאת, מאחר והסטודנט הורחק זה מכבר לשנה אקדמית ונפסל לו קורס אקדמי נוסף אותו כבר סיים, מצאתי לנכון להתחשב בו ולהימנע ממיצוי הדין. חשבתי כי נכון יהיה להשית עליו את אותו העונש שהוצע לשאר חבריו במסגרת עסקת הטיעון".

עד כאן דברי הממונה על המשמעת לעניין העונש.

22. בטרם נתייחס לערעור עצמו נעיר כי נראה שנפלה שגגה בדברי הממונה באשר לשיקולים, שכן העובדה שהסטודנט הורשע לאחרונה בעבירת משמעת אחרת (היא תיק 3/2020) ודאי שאינה "נסיבה מקלה" אלא ההיפך. העובדה שסטודנט נתפס בשני אירועים של חוסר יושר אקדמי, ועוד בתוך זמן קצר, היא נסיבה מחמירה ולא נסיבה מקלה.

23. ומכאן לערעור: בנושא זה לא היה המערער זכאי לערעור, שכן העונש שהוטל עליו לא היה עונש של הרחקה בפועל. ואולם, לבקשתו ניתנה לו רשות ערעור גם בעניין זה והערעורים נשמעו יחד.

24. הערעור בעניין זה מתבסס על קביעת הממונה שהובאה לעיל לפיה *"יבנו יהיה להשית עליו את אותו העונש שהוצע לשאר חבריו במסגרת עסקת הטיעון"* (סעיף 13 להחלטה). בערעור טען בא כח המערער כי על סטודנטים אחרים הוטלו עונשים שונים, נמוכים מהעונש של פסילת קורס שהוטל על המערער, ובין היתר כי התאפשר לסטודנטים אחרים כי אם עברו את הבחינה, ציונם בקורס יועמד על 60 (ציון עובר נמוך).

25. בדיון שנערך בפנינו הבהירו הקובלת ובאת-כוחה כי לסטודנטים מסוימים הוצעו בעניין זה עסקאות טיעון שונות מעט, וזאת בשל נסיבות אישיות. הודגש כי אכן היו סטודנטים שעסקת הטיעון שלהם כללה את האפשרות לעבור את הקורס בציון 60 בשל נסיבותיהם האישיות, אולם, עניין זה ממילא לא היה רלוונטי למערער, שכן ציון הבחינה שלו בקורס זה במועד ב' היה 32, דהיינו נכשל. מושכלות ראשונים הם כי *"בית המשפט אינו יועץ ואינו פילוסוף, אף לא פילוסוף של המשפט, ואל לו לכתוב מאמרים או להכריע בשאלות משפטיות אקדמיות או תיאורטיות"* (בג"ץ 1273/20 משמר הדמוקרטיה הישראלית נ' הכנסת ה-22, פסקה 10 (9.9.2020)). מאחר שלא קיימת משמעות מעשית להכרעה בשאלה המשפטית שהמערער מבקש להניח לפתחה של ועדת ערר זו, מצאנו לדחות את הערעור בהקשר זה מחמת היותו ערעור תיאורטי.

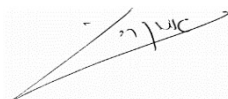
26. מכל מקום, בהתאם להסברי הקובלת ובאת-כוחה, נחה דעתנו כי העונש שהוטל תאם את עסקת הטיעון שהוצעה לאחדים מהסטודנטים, וזאת הגם שיתכן שראוי היה להטיל עונש חמור יותר על מי שבחר לנהל הליך, שהרי עסקת הטיעון טומנת בחובה מרכיב של הקלה בעונש בשל לקיחת האחריות המיידית והחסכון שבאי ניהול ההליך.

27. בנוסף, כאמור, אין אנו סבורים כי יש לראות בהרשעה הנוספת שיקול לקולא, ונראה כי ניתן היה לראות בה שיקול לחומרא. אמנם איננו מחמירים את העונש, אולם נוכח האמור לעיל גם אין אנו רואים מקום להקל בו.

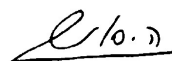
28. אשר על כן, אנו דוחים את שני הערעורים ומותירים את העונש על כנו.

החלטה זו תפורסם ללא פרטיו המזהים של המערער.

ניתנה היום, 29 במרץ 2021.

עו"ד אור קרבקי

ד"ר הלל סומר, יו"ר

פרופ' אורית טיקוזינסקי

The Appeals Committee for Disciplinary Matters – The Interdisciplinary Center

Before: **Dr. Hillel Sommer** – Chairman
Prof. Orit Tykocinski – Committee Member
Mr. Or Karabaki – Committee Member

The Appellant: **Student A**
Represented by Adv. Nati Halfon

vs.

The Respondent: **The Interdisciplinary Center Herzliya**
Represented by Adv. Sharon Zionov

Appeal Concerning the Decision of the Disciplinary Officer Adv. Shelly Malka
given in the Disciplinary File 3/2020 (on October 8, 2020) and Disciplinary File 5/2020 (on October
12, 2020)

Date of the Session: January 25, 2021

Decision

Introduction

Before this Committee is an appeal on the verdict given by the Disciplinary Officer in two different disciplinary decisions in which the Appellant Student was convicted:

- a. **Disciplinary File 3/2020**, in which the Student was convicted of cheating on an exam by virtue of clause 2(c) of the Disciplinary Regulations of the Interdisciplinary Center and the punishment imposed on him was disqualification of the course, suspension from studies for one year and conditional suspension which will be enacted if the student is convicted of an offense of academic dishonesty.
- b. **Disciplinary File 5/2020**, in which the Student was convicted of cheating on a homework assignment by virtue of clause 2(d) of the Disciplinary Regulations of the Interdisciplinary Center and the punishment imposed on him was disqualification of the course, 15 hours of community service, and conditional suspension that will take effect if the Student is convicted of an offense of academic dishonesty.

On the 25th of January 2021 we held hearing in the appeal of the two cases in which we heard the appellant student and his representative. This decision will relate to the appeal in each file separately.

File 3/2020

The Hearing before the Disciplinary Officer and the Facts of this Case

1. The Student Appellant took the math exam online without proctors due to the corona pandemic. The lecturer in the course (hereinafter: "the lecturer") prepared four different versions of the exam. Before the exam, the students were randomly divided into four different groups and each group received a different version of the exam. The students were not informed that the lecturer drafted four different versions of the exam.
2. When checking the exams the lecturer noticed that there were two exams that were identical in a suspicious manner: the Appellant's exam and the exam of another student in the course (hereinafter: "Student B"). The two exams were "perfect", in the words of the lecturer and there were no mistakes. However the lecturer found that though the Appellant was assigned to Group D and he solved the D version of the exam, Student B was assigned to B group but solved the exam that appeared in the D version.
3. In light of the similarity between the exams and additional findings that he discovered the lecturer believed that there are two alternatives: one, the Student allowed Student B to copy sections of his exam and thus Student B actually was exposed to questions from the exam of group D while being assigned to group B and the second, that the two students received assistance from an external entity to complete the D version exam. Nevertheless, Student B admitted cheating on the exam by means of a tutor who solved parts of the exam for her, including the questions on version D.
4. During the hearing before the Disciplinary Officer the lecturer of the course, Mr. Max Mahlin testified: *I went over **all of the Version 4 exams**, the only exam in which the answers were exceptionally similar to Student B's exam was the Student's exam. In addition I checked all of the version 2 exams and I sampled exams from versions 1 and 3. There was no similarity to such an extreme between any two exams, except the exams of the Student and Student B. I have been at the Interdisciplinary Center for five years, I have checked thousands of exams, and I have never come across such extremity.*" (The bold appears in the source). In his testimony before the Disciplinary Officer, the lecturer presented in a detailed manner the similarity between the exams as detailed in

the Disciplinary Officer's decision which we will not repeat here. In short, the lecturer testified that it is not reasonable that two people will write with such details the same exact exam using the same words, explanations, arrow, graphs and so on. Such similarity was not found in the other exams that were checked. The probability that such similarity between works is solely incidental is close to zero.

After hearing the testimony of Student B that a tutor solved parts of the exam, the conclusion of the lecturer and his testimony is that an external entity helped the Student solve the exam. It should also be noted in this context that Student B testified that she believed that other students gave her tutor questions from different versions and thus the solution she received from the tutor was not the version of her exam, but instead the Appellant's version of the exam.

5. The Student denied that an external entity helped him solve the exam. He argued that he solved the exam on his own and no entity helped him during the exam. The Student claimed that it was important for him to succeed in this course, thus he took many hours of private lessons from a tutor. The Student did not deny that there is similarity between his exam and Student B's exam, but claimed that it is his understanding that the solution of his exam is more similar to the solution of the lecturer than Student B's solution of the exam.
6. The Disciplinary Officer believed that in light of the tremendous similarity between the exams, the burden of proof is on the Student to explain the cause of the great similarity between the two exams because *"any reasonable person can comprehend that such significant similarity between the two exams, where Student B was exposed to questions on a different version of the exam is not incidental to say the least"*.
7. The Disciplinary Officer who examined the evidence was convinced beyond reasonable doubt that exams of the Student and Student B are similar to a high degree to the point of absolute similarity, expressed in extensive parts of the exams and all of its components: words, graphs, the order of the answer, the diagrams (arrows and other shapes and so forth), as detailed in the lecturer's file. The Disciplinary Officer found the lecturer's statements to be "solid and true".
8. The Disciplinary Officer also determined that the explanations of the Appellant for the similarity between the exams were not successful in creating doubt, even the slightest, that this is not a case of cheating. The Disciplinary Officer noted in this context also the **Appellant's refusal to provide the name of the tutor** with whom he studied for the exam, in parallel to Student B's refusal to provide the name of the tutor who answered part of the exam for her. The Disciplinary Officer determined that *"the existence of the same tutor and his assistance in completing the exam*

are not doubted, even if his identity is protected by them". The Disciplinary Officer also noted that "at no point in the hearings did the Student provide a logical explanation, which is convincing, of how his exam is so extraordinarily similar to the exam of Student B, who admitted that her tutor solved parts of the exam."

9. After reviewing the evidence in great detail, and after determining that in order to convict the Appellant he had to have been convinced that the possibility of cheating is the only reasonably possible explanation, the Disciplinary Officer determined that he can "*state with the required level of certainty that there is no possibility that the great resemblance between the answers on the exams is coincidence. The Student's version whereby the resemblance between the exams is only coincidental is completely implausible and as such does not coincide with the facts, common sense, practicality and life experience*" and consequently convicted the student of cheating on an exam as stated in clause 2(c) of the Regulations and sentenced him as stated above.

The Appeal

10. The appeal before us originally was in reference to the conviction and the severity of the punishment. However the Appellant's representative withdrew the appeal regarding the severity of the punishment after it was clarified to him that the Disciplinary Officer allowed the Appellant to study two courses despite the suspension imposed on him. Thus the appeal on the conviction remains.
11. In the detailed appeal the Appellant's representative argued that the similarity between the exams is not unique and it does not lead to the only reasonable conclusion of receiving assistance from an external entity. The Appellant's representative also argued that the Appellant's solution was more similar to the "School's solution" than the solution of Student B and that answers of other exams regarding similarities between them and the Appellant's answers were not checked.

The Scope of Intervention of the Appeals Committee

12. As stated in many decisions of the Appeals Committee in the past:
- a. As a rule, the Appeals Committee must demonstrate restraint in its intervention in the Disciplinary Officer's decisions. This mainly stems from the fact that the Disciplinary Officer is "in charge of disciplinary matters" (clause 1 of the Disciplinary Regulations) and he has the communal authority to determine and enforce disciplinary policy at the Interdisciplinary Center. As the individual "in charge of disciplinary matters" the Disciplinary Officer is

directly exposed to the facts of each case (and in regard to this matter he has the authority to interrogate the accused students and witnesses at the hearing), to trends and complaints in regard to the disciplinary field at the Interdisciplinary Center and to requests of enforcing discipline (for instance from the Student Union). Therefore it is the role of the Disciplinary Officer to fortify and enforce disciplinary patterns in accordance with the disciplinary policy of the Interdisciplinary Center, which he believes should be promoted in the framework of his role. Nonetheless, there is no doubt that within the quasi-judicial role of the Disciplinary Officer when deciding with reference to the rights of the student it is his duty to act fairly and justly (without prejudice, without arbitrariness, while strictly adhering to natural justice, acting reasonably and in accordance with the authority vested in him) and these aspects will also be reviewed by the Appeal Committee.

- b. We should also note that based on the rulings embedded in Israeli law, rare are the cases in which the appellate intervenes in **factual findings** that were determined by the first instance who heard the witnesses. Intervention concerning the credibility of witnesses or concerning the determination of other facts is done only in exceptional cases.

And Hence the Hearing before Us

13. Indeed, the main dispute in this case concerns evidential questions and the factual findings determined by the Disciplinary Officer. The Disciplinary Officer's decision was sufficiently justified by him. This stems from the weight of the witnesses heard, among them the detailed testimony of the lecturer (including the lecturer's file) and the testimony of the Appellant. As is known "Appellant Courts have become accustomed to not deliberate over the merits of the judge who saw and heard the witnesses and was impressed by them; and so far only the rarest cases have been excluded from this rule, whereby external objective circumstances have nurtured over the credibility that the judge decided to associate with the testimony of so and so" CA 803/75 Nathan **Monrof vs Moshe and Esther Kleinmintz and others**, Court Cases 30, 3,179 (1976).
14. We did not find grounds in this case to deviate from the norm and intervene in the factual findings that are based on the first instance. The Disciplinary Officer relied on the lecturer's file and on the testimony of the lecturer and found them to be credible. These evidence also explicitly refuted the Student's claim regarding the similarity to the "school's solution" (protocol 24/9 p. 3) and the answers of other students. The lecturer's file explains in detail why the similarity in this case is not "just similarity" of the answers on a math test; and details that this is a case of similarity

which does not have a simple explanation (and in any case, such an explanation was not provided) and that the similarity between the two exams does not exist in the many other exams checked, including an additional 7 exams that received a grade of 100. All of the exams of groups 2 and 4 and sample exams of groups 1 and 3. Thus, for example random selection of a point on a sequence – where the same exact point from many possible points was chosen by the Appellant and Student B but was not chosen by others. We will not repeat every similarity, because they were extensively detailed in the lecturer's file and the determination that they are sufficient to decide beyond reasonable doubt was done, as stated, by the Disciplinary Officer during the hearing. However to alleviate any doubt we also reviewed the protocols of the many hearings held regarding this matter and the lecturer's file and we did not find any fault in the Disciplinary Officer's decision, and in any case any that would justify intervention of the Appeal instance. The lecturer, Max Mahlin, should be praised for the many hours he invested in this file, only to preserve the academic integrity in his course.

15. In regards to the claim that the Appellant's solution is more similar to the lecturer's solution than to Student B's solution – this claim was also contradicted by the lecturer (protocol September 24, 2020 page 3 onward).
16. In this regard it is noteworthy that the Appellant noted, inter alia, the rule whereby it is assumed that a party will not withhold evidence from the court that is in his favor and if he did withhold relevant evidence that is in his possession, it can be assumed that had the evidence been presented it would have worked against him (CA 548/78 A vs. B, Court Cases 35(1) 736, 760 (1980)). The Appellant's representative asked to conclude from this rule because other exams were not presented by the complainant, even though the evidence before the Disciplinary Officer included, as stated above, the examination of other exams in a relatively large quantity by the lecturer of the course and thus this rule cannot be said to apply in this case against the complainant. And yet the same rule can apply also to the Appellant who refused to provide to the Disciplinary Officer and to the Appeals Committee the name of the tutor who turned him from a student who failed twice in the said course to a student who received 100 and handed in a perfect exam that is very similar to an exam of a Student who admitted that she used the help of a tutor to solve the exam in a prohibited manner.
17. Thus we have decided to dismiss the appeal on the verdict. As stated, the Appellant withdraw the appeal on the severity of the punishment.

File 5/2020

The Hearing before the Disciplinary Officer and the Facts of this Case

The facts as described by the Disciplinary Officer and the considerations for his decision are as follows:

18. The matter in this case concerns an academic paper constituting 5% of the final grade (hereinafter: "**the paper**"). The Appellant asked his peer for his paper by mail in order to help him and his peer sent him the prepared paper.
19. The Appellant admitted to the Disciplinary Officer that he did not write the paper himself but instead copied from his peer. The Student admitted to copying on a homework assignment and was convicted of the offense of cheating and misrepresentation on a homework assignment according to clause 2(d) of the Disciplinary Regulations.
20. The Disciplinary Officer imposed the following punishment on the Appellant:
 - a. **Disqualification of the course.**
 - b. **15 hours of community service**, which will be performed under the instructions and supervision of the Dean of Student's Office. The Student shall not receive certification of entitlement to his degree and/or a certificate that testifies to the completion of his studies until he has completed the service.
 - c. **Conditional suspension from studies for one semester.** The condition shall remain valid until the end of the 2021-2022 academic year and shall take effect if the Student shall be convicted of an offense of academic dishonesty.
21. In his considerations for punishment the Disciplinary Officer stated the following:

"Besides the severity of the act, and the fact that this is the second incident of cheating when handing in an academic assignment within a short period, there are several mitigating circumstances as follows that should be addressed:

 - a. *The Student immediately admitted to committing the offenses and took responsibility for his actions.*
 - b. *The low weight of the assignment (5% of the final grade).*
 - c. *The Student was convicted very recently of cheating on an exam and was suspended from studies for one academic year.*
 - d. *Several other students were convicted for the same matter but they were offered a lenient plea bargain and that is after admitting and taking full responsibilities for their act. The Student was not offered such a mitigating plea bargain (the policy of the Interdisciplinary Center is*

not to offer plea bargains to a Student against whom several disciplinary complaints have been filed.

In summation: The undersigned must balance between the severity of the offense and its circumstances and the personal circumstances of the accused student. As stated, in the case under discussion there are circumstances that justify severity of punishment alongside circumstances that justify consideration when determining the punishment, as detailed above. I will state, that in normal circumstances, punishment of suspension for one semester should have been imposed on the student. As stated, offenses of academic dishonesty require deterrent punishment. This is to eradicate such unacceptable phenomena and to preserve the good name of the Interdisciplinary Center Herzliya as well as the decent students who reach academic achievement through hard work in an honest way.

Nonetheless, because the Student has already been suspended from studies and an additional academic course which he had already completed was disqualified, I decided to take this into consideration and avoid delivering a severe sentence. I believe that it is appropriate to impose the same punishment that was offered to his peers in the framework of the plea bargain."

Thus far the statements of the Disciplinary Officer concerning the punishment.

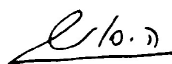
22. Before addressing the appeal itself we will note that seemingly a mistake was made regarding the Disciplinary Officer's considerations, because the fact that the Student was recently convicted of another disciplinary offense (3/2020) certainly are not "mitigating circumstances" but rather the opposite. The fact that the Student was caught in two incidents of academic dishonesty, and even in a short period, is an aggravating circumstance and not a mitigating circumstance.
23. And from here to the appeal: on this issue the Appellant does not have the right to appeal, because the punishment imposed on him was not suspension. And nonetheless he was given the right to appeal also with reference to this matter and the appeals were heard together.
24. The appeal in this matter is based on the Disciplinary Officer's determination, presented above where "*it is appropriate to impose the same punishment that was offered to his peers in the framework of the plea bargain*" (clause 13 of the Decision). In the appeal the Appellant's representative argued that different punishments were imposed on the other students, less severe than the punishment of disqualification of the course that was imposed on the Appellant and inter alia the other students were given the opportunity that if they passed the exam, their grade in the course would be 60 (low passing grade).

25. At the hearing held before us the complainant and her representative clarified that certain students were offered in this matter plea bargains that were slightly different and that was due to personal circumstances. It is emphasized that indeed there were students whose plea bargain included the possibility of passing the course with a grade of 60 due to their personal circumstances. However, in any case this issue was not relevant for the Appellant, because his grade in the course on the Moed Bet exam was 32, that is, he failed. Axioms are that "the court is not a consultant and is not a philosopher, and not even a philosopher of law, and he should not write articles or determine legal academic questions or theories" (HCJ 1273/20 The Israel Democracy Guard v. the 27th Knesset, par. 10 (Sept. 9, 2020)). Since there is no practical meaning to the determination of the legal question that the Appellant asked to place before the Appeals Committee, we decided to dismiss the appeal in this context on the grounds that it is a theoretical appeal.
26. In any case, in accordance with the explanations of the Complainant and her representative, we believe that the punishment imposed corresponded to the plea bargain proposed to other students, and that is also because perhaps a more severe punishment should have been imposed on someone who chose to conduct a process, in light of the fact that a plea bargain entails an element of mitigation of punishment due to taking immediate responsibility and avoiding the need to conduct the process.
27. In addition, as stated, we do not believe that the additional conviction should be considered a mitigating consideration for punishment and seemingly it could have been considered an aggravating consideration. Though we are not imposing a more harsh punishment, nevertheless in light of the aforesaid we also do not feel there is room to lessen it.
28. Thus, we are dismissing the two appeals and leaving the punishment as is.

This decision shall be published without identifying details of the Appellant.

Prof. Orit Tykocinski

Dr. Hillel Sommer, Chairman

Adv. Or Karabaki